

for bange for at komme derop fra andre Steder, hvor der hersker Sygdomme, som Færingerne, maaskee fra en syunden Tid, see med ganske andre Dine, end vi nu see dem med. Jeg haaber, at der vil blive nedfat et Udvalg, for at rette visse Ting, som efter min Mening rigtignok trænge til alvorlig Rettelse. Det var imidlertid nyttigt at høre af den ærede Minister, om det kan ventes, at Regjeringen vil gaae Haand i Haand med os i denne Sag, eller om Alt, hvad vi foretage os, er spildt Arbejde, da det vel ellers neppe vilde blive besluttet at nedfatte et Udvalg.

Schæring: Det forekommer mig, som om vi ikke, saaledes som Sagen staaer, tabe noget Bæsentligt ved at fremme dette Lovforslag, idet det jo altid vil staae i Forslagsstillereens Magt at tage sit Forslag tilbage, naar han skulde blive nærmere oplyst om, at Regjeringen virkelig var tilbuds at forelægge et Forslag; den Dag, han vidste det med Sikkerhed, stod det jo til ham at tage det tilbage, og sandsynligvis vilde Ingen optage det. I den Henseende stabe vi altsaa ingen Forleghed, hverken for Regjeringen eller for os selv, ved at gaae det næste Skridt. Forøvrigt kan jeg ikke nægte, at det forekommer mig, at være den simpleste Vej, om Regjeringen, naar dette Forslag kom til 2den Behandling, vilde møde det paa det næste Stadium med sine Bemærkninger og søge at faae det forandret i den Retning, den holdt for, at det trængte til. Det har glædet mig, ligesom den sidste Taler, meget at høre, at den nuværende Minister finder det vrangt og skjævt ved Forslaget, der gaaer løs paa at binde Handelen indenfor Betingelser, som man ikke skulde troe Folk mere kunde finde paa at binde den til. Det er ubegribeligt, at det, som i Aarhundreder har været opstillet, og i Aarhundreder har vliift ikke at føre til Handel, men til Besværighed, nu skulde blive Midlet til at stabe en Frihandel, hvor den ikke hidtil har været tilstede. Da der var Tale om at sende een af Handelens Directeurer op til Færgerne, undslap der mig et uvilkaarligt Udbrud, jeg forfærdedes ved denne Tanke; thi, naar vi lægge Mærke til det Udbytte, vi have af Commissionernes Domme over

denne Handelsdirections Bestaaffenhed, da kunne vi ikke undvære mange af denne Directions Medlemmer, for dog idetmindste at beholde een Directur her hjemme. Jeg havde snarere ventet, at denne Direction ikke eksisterede mere. Det er med en hoi Grad af Forundring, at jeg seer et saa lidet Udbytte af Arbejderne fra en Commission, der har arbejdet med en saa stor Nidkjerhed og, som jeg troer, Sagkundskab. Det har glædet mig meget, at høre den sidste Taler henlede Opmærksomheden paa, at de Tillidsmænd, som Regjeringen nu maa søge ved Forhandlingen angaaende Lovforslaget, maa den søge her. Den ærede Minister har allerede hørt, at Sager hidtil idelig ere gaaede istaae, fordi Regjeringen har overgivet dem til Commissioner, hvis Mening om Sagen den fandt saa lide begrundet, at den ikke kunde støtte sig til disse Commissioner ved at fremkomme med Lovforslag, og den fandt det ganske vist underligt at fremkomme med et Lovforslag, der gif sit imod det, Commissionen foreslog, medens det dog var ugjortligt at bruge Commissionens Arbejde. Naar Regjeringen bliver ved at bruge Commissioner til alle det Slags Sager, saa vil den idelig komme til det samme Resultat; den søger i disse Commissioner Mænd med Sagkundskab, og den finder Mænd, der kun see Sagen med en meget eenfaldig Kundskab, og derfor kunne vi ikke faae Sagerne fremmede. Den ærede Minister alene vil med den hyperlige sunde Sands, han har lagt for Dagen ved at omtale disse Forhold, kunne give Sagen en langt bedre Stikkelse ved at sætte sig ned, skrive det, han har sagt til os, og sige: det er de Principer, hvorpaa Loven skal bygges, end den vil faae ved Hjælp af alle sagkyndige Mænd. Vi have forhandlet de færreste Love med de Sagkyndige, og vi have vliift de meest Sagkyndige, at de ikke vare sagkyndige, netop fordi de vare hildede i deres egen Sagkundskab. I al Sagkundskab er der jævnlig blandet Fordom, og den kommer ofte til at beherske selv den simpleste sunde Forstand. Jeg troer, at Ministeren vil gjøre sig og Staten en overordentlig stor Tjeneste ved for Fremtiden ikke at søge sagkyndige Mænd andetsteds end i et af Thingene. Han sagde, at han ønskede at forelægge Sagen i Landstthinget,